

De Marrense kerkmoord

Colofon

ISBN: 978 90 8954 684 5

1e druk 2014

© 2014, S.Lucia

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Noot: de personages en omgeving zijn fictief en ontsproten aan de fantasie van de schrijver.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De Marrense kerkmoord

S.Lucia

Steffi van Braendt slenterde over het verharde zandpad, tussen de hagen door, richting het ijzeren hoge hek van het kerkhof. Ze herinnerde zich dat het pad ooit bezaaid lag met kleine, zwarte steentjes, waardoor het pijnlijk aanvoelde wanneer zomers je slipper uitschoot. De steentjes waren door de jaren heen diep ingelopen in het zandpad door de duizenden voeten die er overheen gelopen waren.

Het leek alsof er niets veranderd was in dertig jaar tijd. Ze was in het dorp geboren en getogen. En zelfs nu, nu ze achter in de veertig was, herinnerde ze zich het als de dag van gisteren hoe ze hier met haar ouders kwam om de bloemen van de overleden familieleden bij te houden zodat hun graven er netjes bij lagen. De grote boom stond nog steeds op de hoek en bood de graven van de omgekomen Engelse soldaten bescherming tegen wind en regen.

Het kerkhof lag in het centrum van het dorp en gaf de indruk een onderdeel te zijn van het huidige dorpsleven. Het gras werd gemaaid door vrijwilligers die er vaak te vinden waren, net als de dorpsbewoners. Ze schoffelden de tuintjes rond de graven van hun familie en zelfs rond de graven van onbekenden die, om wat voor reden ook, hun laatste rustplaats hadden gevonden op het kerkhof van hun dorp. Ze kenden alleen de naam die in de steen gebeiteld stond, maar het feit dat ze op 'hun kerkhof,' begraven lagen schepte al een band.

In tegenstelling tot alle andere kerkhoven, die ze helaas meestal naar aanleiding van een overlijden bezocht en die ze vaak kil, troosteloos, triest en soms zelf griezelig vond, vond ze hier rust en ontspanning. Er hing een sfeer die haar terugvoerde naar vroegere tijden. Hoewel er in het dorp de nodige veranderingen hadden plaatsgevonden, waren het kerkhof, de hoofdstraat, de kerk en de oude school intact gebleven. Alsof de tijd hier langzamer ging dan elders.

Steffi liep langzaam en las de namen op de grafstenen. Soms bleef ze even staan omdat ze veel van hen had gekend. Ze herinnerde zich nog hun gezichten of hun manieren van doen, hun loopje of hun eigenaardigheden.

Ze bleef voor een langere tijd bij het graf van haar ouders staan. Ze zou willen huilen, maar de tranen kwamen niet. De zon scheen en de wind kriebelde in haar haren. In de verte herkende ze twee vrouwen die ze vroeger gekend had. Ze zwaaiden een beetje weifelend naar haar omdat ze zich kennelijk afvroegen of zij het écht wel was, maar vanwege het feit dat ze bij het graf van haar ouders stond en de meeste mensen in het dorp precies wisten wie waar begraven lag, zouden ze zo hun vermoedens hebben. Hoewel ze nu jaren ouder was en ook haar geest de nodige tegenslagen van het leven had gekend, voelde ze zich hier vanbinnen weer dat meisje. De dochter van haar ouders. Als in een film trok haar hele jeugd aan haar voorbij.

Met haar handen in haar zakken slenterde ze terug. De twee vrouwen keken op en glimlachten: “Weer even terug naar huis?”

Ze glimlachte terug en knikte.

Een vlinder danste om hun heen. Gieters stonden naast hen op de grond. De vrouwen kwebbelden weer door over dagelijkse dingen.

Steffi glimlachte. Dood en leven leken hier in elkaar over te gaan. Nieuwtjes werden over de graven heen gedeeld. Het toen en nu gleden in elkaar over. Het prettige van dit kerkhof was dat je nog heel lang herinnerd werd.

Ze zuchtte diep. Dit was haar dorp, hier lagen haar roots. Hier was thuis! Thuis was waar je na dertig jaren nog steeds begroet werd als een van hen.

Ze slenterde terug door de ijzeren hekken die ze nog nooit gesloten had gezien. Langs het bordje Verboden voor kinderen onder de twaalf jaar zonder begeleiding. Ze herinnerde zich dat ze de woorden gespeld had toen ze net kon lezen.

Haar dorp! Ze had het waarschijnlijk geïdealiseerd, maar de herinneringen aan haar jeugdjaren waren zo puur, mooi, veilig en vertrouwd. Vol van de nostalgische beelden die als een razende op haar netvlies voorbij kwamen schuifelde ze verder over het kerkpad.

Het sintelpad mondde achter het oudemannenhuisje uit in een T-splitsing. Linksaf kwam je op het Hoflaanse kerkpad dat achter de oude school langsliep naar de Hoflaan, maar wanneer je rechtdoor

liep ging het kerkpad over in klinkertjes. Het klinkerpad liep uit op het plein voor de hoofdingang van de kerk.

Steffi liep voorbij de T-splitsing en voorbij het oudemannenhuisje, waar nog steeds een doordringende urinegeur rondom hing. Aan weerszijden van de kerk zaten twee kleinere deuren waarvan meestal één geopend was zodat je binnen in de kerk een kaarsje kon branden. De hoofddeuren waren alleen geopend als er een mis, geboorte, begrafenis of een huwelijk was.

Steffi keek nog even om zich heen. Het huis van de koster, dat vroeger tegenover de kerk had gestaan, was verdwenen en in plaats daarvan stond er een gebouw waar ze door het raam heen zag dat het een soort vergaderzaal was. Ze had van haar nicht Catharina begrepen dat het nieuwe gebouw werd gebruikt voor feesten, bruiloften of tooneelavonden. In de tuin van de koster hadden appelbomen gestaan. Ze glimlachte bij de herinnering. Warempel, de appelbomen stonden er nog!

Daarachter zag ze nog steeds de oude rooms-katholieke basisschool met het grote speelplein. Ze had er gespeeld, geknikkerd en touwtje gesprongen. Het speelplein was groot, want het liep van voor langs opzij waar het fietsenhok stond door naar achteren waar twee enorme bomen stonden op de zanderige grond. Voor was het schoolplein betegeld tot opzij, maar pal achter de gymzaal hield de bestrating op. Achter de school kon je via een hekje het Hoflaanse kerkpad oplopen waarbij je weer uitkwam op de T-splitsing.

Steffi zag zelfs het clubhuis nog staan. Het stond in de tuin van het voormalige kosterhuis, achter de school, aan het Hoflaanse kerkpad. Om precies te zijn stond het achter het oudemannenhuisje.

Steffi's glimlach was breed geworden. Pure jeugdherinneringen overspoelden haar. Ze herinnerde zich de donderdagavonden in het clubhuis. Ze kwamen er om te knutselen en spelletjes te doen. Ze had daar ooit een kabouter uitgezaagd uit triplex en opgeverfd en aan haar vader gegeven met Vaderdag. Ze zuchtte diep alsof alle herinneringen haar bijna teveel werden. Werd ze nu blij of verdrietig? Het voelde als allebei tegelijk. Kippenvel kroop via haar kuitjes bij haar rug omhoog.

Ze draaide zich snel om. Haar blik was weer gericht op de hoofdingang van de kerk.

Door al haar herinneringen kwam ook de traumatische gebeurtenis, die zich hier had afgespeeld in het jaar negentien-drie-en-tachtig, weer terug in haar gedachten. Het jaar waarin in het zo lieflijke, vredige dorp twee moorden werden gepleegd. De moorden waren nooit opgelost. Men had de zaak 'opgelegd.' Zo noemden ze het wanneer er niet genoeg aanknopingspunten waren, waardoor het tijdelijk in de kast werd gelegd, maar niet vergeten. Het kwam pas weer uit de kast wanneer er opnieuw aanwijzingen gevonden werden waar men verder mee kon rechercheren, maar dat was tot op de dag van vandaag nooit gebeurd.

Ze rilde.

Het was een vreselijke gebeurtenis geweest die het hele dorp in rep en roer had gebracht. Het bleek dat pastoor Goeselaer en zijn huishoudster Lina in koelen bloede waren vermoord, waarna de dader de sacristie in brand gestoken had.

Soms ontstonden er ineens weer praatjes. Echt vergeten werd het nooit. Dit soort nieuwtjes hoorde ze altijd van Catharina, die na acht jaren in Spanje te hebben gewoond vanwege een relatie, alweer jaren geleden teruggekeerd was naar het dorp en in de bungalow van haar overleden ouders woonde.

Tsja, ze hadden een band samen. Een onbeschrijfelijke band die veel dieper ging dan gewoon tussen twee nichtjes. Het voelde alsof ze zusjes waren. Dat kwam omdat hun beider ouders tijdens een vakantie omgekomen waren bij een busreis. Ze waren achttien en negentien jaar geweest. Ze hadden zich aan elkaar vastgeklampt en hun leven weer opgepakt. Ze voelden zich volwassen, maar zo zag de omgeving hen niet. Ze gingen inwonen bij oom Sebastiaan en tante Cornelia, die na een jaar zwichtten voor hun pleidooi om samen in de bungalow van Catharina's ouders te gaan wonen. Schoorvoetend gaven ze toe, waarschijnlijk ook omdat het kinderloze echtpaar geen idee had wat er in de meisjes omging. Qua leeftijd konden ze op zichzelf wonen, maar tante Cornelia bleef, bemoeizuchtig als ze was, te pas en te onpas langsko-

men. Ze deden het prima samen in de bungalow. Ze gingen door hun rouwproces door er avonden lang over te praten en samen te huilen. Een jaar later was Steffi vertrokken naar de grote stad zoals men dat hier in het dorp noemde, voor een opleiding, waarbij ze op een klein kamertje woonde, waar een bed en een bureau stonden en waar het altijd naar medicijnen rook. Ze deed de studie voor analist, maar daarnaast studeerde ze psychologie om uiteindelijk als assistent-patholoog te eindigen in hetzelfde ziekenhuis als waarin ze haar opleiding had gedaan.

Steffi trok de kraag van haar jas op en huiverde even. Een koude wind trok om de kerktoren. Met een hoofd vol herinneringen liep ze terug naar haar auto. De radio begon meteen te spelen toen ze de auto startte. Gelaten reed ze het dorp uit, terug naar de stad, naar haar leven van nu.

Hoofdstuk 1

December -Vrijdag

Rayen Wadlander boog zo ver mogelijk naar voren om met toegeknepen ogen de werkzaamheden van de duikers te volgen. Een agent, die op de wal stond, probeerde het door water opgezette lijk dat tegen de rietkraag gedrukt lag, met een haak naar de wal te trekken. Met vereende krachten trokken een aantal mannen het lichaam het gras op.

“Ze is behoorlijk zwaar,” vond de agente die toekeek.

Peter keek met gefronste wenkbrauwen naar het lichaam. Hij veegde voorzichtig zijn voorhoofd af met zijn mouw en probeerde om niet zijn eigen huid te raken met de steriele handschoenen die hij droeg.

“Is het een zij?” vroeg hij en hing voorover om een blik van het gezicht op te vangen.

“Duidelijk,” vond Gerda. “Dat zie je ook aan de kleding.”

Peter knikte en leek te schrikken bij de aanblik.

De lijkwagen van de politie was inmiddels gearriveerd en er viel een korte stilte. Dat was vaak zo wanneer er een lijkvinding was, vond Gerda, de agente. Er heerste toch altijd even een moment van respect voor de overledene, maar vaak gingen je gedachten ook meteen uit naar de familie van het slachtoffer. Er waren vast familieleden of geliefden die haar misten. Er waren waarschijnlijk mensen die doodsangsten zouden uitstaan omdat ze zich afvroegen waar ze toch gebleven was.

“Zelfmoord?” vroeg Henk, die daarmee de stilte verbrak.

“Het lijkt erop,” zei Peter.

De wind deed de rietkraag heen en weer bewegen. Het gaf een ruisend, ritselend, vredig geluid. Alsof er niets aan de hand was, ging de natuur zijn gang.

Het lichaam werd omgedraaid. Het maakte een soppend en een plomp-geluid.

“Het lijkt mij een vrouw van middelbare leeftijd,” zei dokter

Leeuwenburg en hij trok twee paar handschoenen over elkaar heen, waarna hij op zijn hurken naast het lichaam ging zitten en een ooglid optilde.

Peter keek mee en griezelde even bij het zien van de gebroken ogen. De dood. Alleen door de dood kreeg je dit soort uitdrukingsloze ogen. Ogen die niet meer waarnamen, die niets meer zagen. Een lichaam dat ontziend was. Hoewel hij dit werk al jaren deed en al zoveel lijken had gezien, was hij geschokt. Iedere zaak was anders. Het waren andere situaties. Mensen hadden andere levens geleefd en andere families gehad. Sommige collega's merkten op dat het op een gegeven moment 'gewoon' werd, maar dat vond Peter niet. Zijn collega Henk was veel nuchterder in dit soort zaken. Werk is werk, had hij ooit gezegd. Natuurlijk was dat zo! Maar je bleef toch ook een mens, al werkte je honderd keer bij de recherche?

Rayen Wadlander had de leiding over deze zaak waarover ze die ochtend getipt waren door een boer die meende iets te zien drijven richting de rietkraag. Peter vond het prettig dat Rayen de leiding had, hoewel Henk vaak meende dat het tijd werd dat ze hem eens een leidinggevende functie gaven. Nee, Rayen had iets dat Henk miste, vond hij. Verantwoordelijkheidsgevoel? Of was het meer het invoelende vermogen ten opzichte van de familie en vrienden van het slachtoffer of voor collega's? Nee, hij zag Henk niet in een leidinggevende functie. Hij was het tegenovergestelde van Rayen die altijd rustig bleef en adequaat handelde. Rayen had het vermogen om situaties snel in te kunnen schatten. "Ik kan zo op het oog geen aanwijzingen vinden dat het iets anders kan zijn dan zelfmoord, maar ik kan haar hier niet goed onderzoeken. Het lijkt mij het beste dat wij haar overbrengen naar de sectieruimte in het ziekenhuis," zei dokter Leeuwenburg.

Rayen belde met het mortuarium met de vraag of er vandaag nog een lijkschouwing plaats kon vinden. Peter hoorde niet het hele gesprek, maar begreep uit Rayens antwoorden dat er een van de mortuarium-assistenten een kamer klaar zou maken. Peter zag Gerda een stukje achteruit lopen. Ze was bleek, constateerde hij. Ze had haar handschoenen uitgetrokken en hield haar arm voor haar neus. Henk gaf haar een

blauwgroenig potje dat hij herkende als menthol. Ze smeerde het onder haar neus.

Henk keek even naar Peter en gniffelde. De geur van het natte lijk werd Gerda teveel. Peter begreep het wel, want automatisch probeerde hij op een bepaalde manier te ademen waarbij hij de weeïge lucht zoveel mogelijk kon weren.

Terwijl agenten bezig waren om de plaats af te zetten met lint doorzocht Rayen de zakken van het slachtoffer. Hij hoopte gegevens te vinden om de familie in te kunnen lichten. Henk stond naast hem en ving een bruinleren, platte portefeuille op in het zakje, nadat Rayen er een pasje uit had gehaald. Rayen bekeek het nat geworden pasje en noteerde de naam en het adres van het slachtoffer in zijn schrijfblok, waarna hij ook het pasje in het zakje liet zakken. Henk noteerde de naam van het slachtoffer dat Rayen noemde, de datum en de tijd op de witte sticker die hij op het zakje plakte en afsloot met de stripsluiting.

De agenten tilden het zware, dode gewicht van het lichaam in de zwarte lijkzak en trokken de rits dicht.

“Ze kan vervoerd worden,” zei Rayen.

“Oké, we zien je daar?” vroeg een van de mannen van de politielijk-wagen.

“Ja,” riep Rayen en hij trok met een klappend geluid de steriele handschoenen uit.

Hoofdstuk 2

“Hé, wijfie, kom je even proeven?” riep de marktkoopman terwijl hij zijn waren aanpreef.

Steffi keek een fractie van een seconde opzij en trok een grimas die een glimlach moest voorstellen. Ze schudde kort en enigszins geïrriteerd haar hoofd. Ze negeerde zijn verdere geroep en concentreerde zich op de hobbelige weg van keien die tussen de marktkramen doorliep. Ze stuurde haar fiets naar links om daar een steegje in te glippen zodat ze een flink stuk af kon snijden naar huis.

De stadse geur, een mengeling van frituurvet, loempia's en poffertjes drong zich op aan haar reukorgaan. De geluiden van de markt en het roepen van de marktkoopmannen, waarvan ze ooit zo genoten had, prikkelden haar humeur op een negatieve manier. Een draaiorgel speelde tegelijk met het carillon van de kerktoeren. Ze vond de herrie onverdraaglijk.

De cafés begonnen vol te lopen na een werkweek, want het was Happy Hour, maar ook waren er vanavond diverse kerstborrels van bedrijven. Je zag overal groepjes jolige mensen staan die in kantoorkleding luidruchtig meezongen met de kerstcarrolls. Enkele mensen, die al ver voor Happy Hour of de kerstborrel begonnen waren met drinken, stonden met het glas opgeheven luid te zingen. Een vrouw met een lange groene batik jas aan, roodgeverfde haren en nagels, uitgelopen mascara en dik aangezette rode lippenstift die meer rond haar lippen lag dan erop, stond uit volle borst te zingen terwijl ze haar glas hief. Steffi moest hard remmen om te voorkomen dat ze witte wijn over zich heen kreeg.

Een vreemd, weemoedig gevoel had al enige tijd bezit van haar genomen. Ze voelde niet de blijde kerststemming. Vanaf het balkon van het appartement, dat in het centrum van de stad lag, keek ze naar de mensenmassa. Ze huiverde. Ze trok de flappen van haar donkerbruine, zachte jas stijf dicht onder haar kin terwijl beelden van groene weiden met grazende koeien zich in alle hevigheid aan haar opdrongen. Ze had het gevoel alsof ze gevangen zat tussen de donkergrijze luchten.

Plotseling draaide ze zich om en bekeek de tot de grond toe reikende ruiten van het appartement. Ze zag de glazen wandmeubels in de kamer staan, die door roestvrij stalen poten werden ondersteund. De omgeving leek ineens zo kil dat haar bloed er bijna dikker van werd.

Deze gevoelens overkwamen haar steeds vaker. Lia, een vriendin, vond dat ze zich hebbertig en krengerig gedroeg toen Steffi haar vertelde dat ze haar leven zo saai begon te vinden. Lia vond dat ze dankbaar moest zijn voor alle weelde waarin ze leefde en het feit dat ze nimmer gebrek had aan geld.

“Kijk eens naar al die mensen die dat niet hebben,” had Lia eens gezegd en ze had zich meteen schuldig gevoeld.

Het was een vaag verbitterd en verveeld gevoel dat zich diep in haar genesteld had. Zou ze in de overgang zitten? Ze had gehoord dat vrouwen zich dan ineens heel anders gingen gedragen. Net als mannen die tijdens de midlifecrisis opeens overmatig gingen sporten met zweetbanden om hun voorhoofd of een auto kochten met een open dak.

Het voelde alsof haar benen plotseling heel zwaar werden. Haar hele lijf voelde zwaar. Ze voelde zich wel honderd. Moeizaam stapte ze door de schuifpui naar binnen en gooide de jas op de bank.

Ze nam een uitgebreide douche waarna ze haar grijze joggingbroek met haar grijze T-shirt aantrok en een witte handdoek om haar natte haren bond. Ze snoof even om te genieten van de geur van haar nieuwe shampoo en liet zich daarna achterover vallen op het bed. Ze was moe. Het liefste wilde ze meteen gaan slapen. Ze gaapte en bleef met de ogen open naar de zolder kijken. Toen glimlachte ze. Ze had dit weekend vrij!

“Ik wilde straks even ergens een hapje gaan eten. Ik barst van de trek,” riep Jasper vanuit de woonkamer.

Steffi schrok. Ze had hem niet horen thuiskomen. Ze keek naar de joggingbroek die ze had aangetrokken, terwijl ze wist dat Jasper in de weekenden altijd ergens wilde gaan eten. Door de week kookten ze om de beurt, maar het was een traditie geworden om in de weekenden niet te moeilijk te doen. Meestal haalde Jasper op zaterdagmorgen wat

boodschappen, kant-en-klaarmaaltijden en veel sla, voor de week erop. Ze aten door de week geen maaltijden die culinaire hoogstandjes waren. Dat was de reden dat ze in de weekenden uit eten gingen. Ze hadden het financieel ruim. Ze werkten beiden en hadden geen kinderen. Ze had het wel gewild, maar ze was al in de dertig toen ze Jasper elf jaar geleden ontmoette. Op dat moment had ze al een carrière opgebouwd en vond ze zichzelf te oud om nog aan een gezin te beginnen.

Was dat trouwens wel écht de reden geweest? vroeg Steffi zich af. Nee, als ze eerlijk was had ze altijd twijfels gehad over haar relatie met Jasper. Het was een soort noodsprong geweest, voortgesproten uit de angst dat ze als ‘een oude vrijster’ zou eindigen. Jasper had haar geschaakt, ouderwets geschaakt, maar toen hij haar eenmaal binnen had sloot hij haar op in zijn gouden kooi en ze was nog blijven zitten ook. Als ze er dieper over nadacht, iets wat ze eigenlijk niet wilde, had ze altijd het gevoel gehad dat ze haar grote liefde misgelopen was.

Jasper liep naar de slaapkamer in zijn grijsgestreepte pantalon en het witte overhemd met de blauwe stropdas. Haar glimlach van daarnet was plotseling verdwenen. Zomaar ineens.

Ze hoopte dat Jasper te moe was om met haar te gaan bekvechten.

“Je weet dat we morgenavond verwacht worden bij Pim en Alida?” vroeg hij en gleed ondertussen met zijn duim over de letters van zijn mobiele telefoon.

“Word ik ook verwacht?” vroeg ze onnodig, want natuurlijk werd ze ook verwacht.

“Ja, natuurlijk,” zei Jasper afwezig terwijl hij een WhatsAppbericht in-typte.

“Ik ga niet,” zei ze.

Verontwaardigd en geïrriteerd keek Jasper op van zijn mobiel.

“Je gaat niet?” vroeg hij verbaasd.

“Ik heb geen zin,” zei Steffi. “En buiten dat moet ik mijn manuscript voor dinsdag klaar hebben en opsturen naar de uitgever.”

Een brede grijns, waaruit duidelijk op te maken was dat hij haar en haar romans, die per kwartaal uitgegeven werden, helemaal niet serieus nam, vloog over Jaspers gezicht.

“Je romannetje afhebben?” grijnsde hij breed. “Stel je voor dat er mensen op zitten te wachten. Mensen die smachten naar romantiek.”

Boos stoof Steffi op.

“Er zijn mensen die het kennelijk waarderen, gezien de verkoop,” riep Steffi verhit uit.

Hij trok zijn schouders op.

“Gebruik je creativiteit eens voor andere, modernere dingen,” snoof Jasper. “Ga met Lia op schildercursus of zo.”

“Schildercursus?” riep ze gekrenkt, “Wat moet ik op een schildercursus terwijl ik dat helemaal niet wil?”

“Je wilt dit niet en je wilt dat niet,” sprak Jasper geërgerd. “Weet je zelf eigenlijk wel wat je wilt?”

“Nee,” riep ze kwaad en ze herhaalde zijn opmerking: “Dat weet ik zelf eigenlijk niet, nee!”

“Weet je wat ik denk?” vroeg Jasper ineens een stuk kalmer. “Dat jij maar eens goed moet nadenken of jij hier nog wel wilt zijn.”

Hun geruzie werd verstoord doordat de mobiel van Jasper het welbekende deuntje begon te spelen. Hij nam op.

Ze voelde zich gefrustreerd en machteloos, zelfs een beetje verbitterd als ze erover nadacht hoe haar leven tot nu toe verlopen was en steeds vaker drong de gedachte bij haar op dat ze zich haar leven zo heel anders had voorgesteld. Hoewel het haar opluchtte om haar frustratie te kunnen ontladen had de laatste opmerking van Jasper haar geraakt. Ze voelde een diepe rimpel op haar voorhoofd opkomen toen ze zijn opmerking in haar hoofd herhaalde. ‘Dat jij maar eens goed moet nadenken of jij hier wel wilt zijn?’

Ineens werd het haar duidelijk! Nee, ze wilde hier helemaal niet meer zijn! Ze had het gewoon helemaal gehad met Jasper die eeuwig met zijn mobiele telefoon aan zijn oor liep, met de hele relatie, met alles erom heen. Verward door deze zo duidelijk voelbare grens, die ineens zo sterk overheerste, was er plotselinge geen enkele twijfel meer over het vraagstuk waar ze al maanden mee rondliep.

Ze stond op en liep naar de woonkamer. De kilte overstroomde haar. De koude leren bank en de zwart glanzende bar met tegen de muur de

glazen kast vol glazen. Alles leek wel van glas om haar heen. Breekbaar glas, net zoals haar wankelende relatie met Jasper zou breken en scherven zou geven. Scherven die ze gewoon kon laten liggen, want Jasper zou door zijn vrienden en collega's worden opgevangen als een baby in een warme deken.

Ze snoof meesmuilend terwijl ze in de grote spiegel boven de moderne haard keek. Ze zag haar verwarde blik. Haar van schrik bleek weggetrokken gezicht.

Het zou te impulsief zijn om nu, na elf jaar, vandaag ineens het besluit te nemen om te vertrekken. Ze had tijd nodig om te wennen aan het idee dat het gewoon 'over' was. Kennelijk niet alleen voor haar, maar ook voor hem, want waarom had hij anders die opmerking gemaakt? Hij dacht er ook over na. Dat kon niet anders na wat hij daarnet gezegd had, vond ze. Misschien wilde hij juist wel dat zij de knoop doorhakte, want Jasper was eigenlijk altijd wel een beetje het laffe type geweest. Een naar gevoel bekreep haar. Dacht ze werkelijk zo over Jasper? Hoorde ze niet loyaal te zijn aan de man met wie ze al zoveel jaren samen was? Het was alsof ze tegen een ander in de spiegel sprak. Iemand die als twee druppels water op haar leek, maar die haar dingen liet voelen die ze diep had wegstopt. Het hoorde niet dat ze zo lelijk over Jasper dacht, maar de vrouw in de spiegel leek het niet met haar eens te zijn. Zij benoemde de dingen die ze al een hele lange tijd had weggeduwd.

De volgende week, na zijn belangrijke zakenbespreking in Brussel, die vlak voor de kerstdagen nog gepland bleek te zijn, zou ze hem vertellen dat ze er uit was en zo niet langer verder wilde. Ze zouden, wanneer ze een paar dagen niet bij elkaar waren geweest, er waarschijnlijk rustiger over kunnen praten dan nu op dit moment. Als ze het nu met hem zou bespreken zou er teveel geladen spanning in de ruimte hangen. Ze zouden waarschijnlijk met een fikse ruzie hun relatie beëindigen. Er moest eerst even ademruimte komen.

Er was vandaag al eerder zo'n moment geweest dat ze die twijfel gevoeld had, maar niet met de stelligheid die ze nu ervoer. Het was tijdens de lunch in la Tour geweest, een exclusieve lunchroom waar Jasper en zijn vrienden vaak afspraken en waar ze met Lia afgesproken had om

te lunchen. Lia's telefoon, die op tafel lag, begon precies op het moment dat zij naar het toilet was, een melodie te spelen. Steffi had het nummer van Jasper op de display herkend en ze was ervan geschrokken. Lia was haar vriendin, al jarenlang. Ze hadden samen door het buitenland gezworven en kenden elkaar door en door, maar waarom zou Jasper met haar bellen zonder dat Steffi daar van wist?. Ze had geen idee dat die twee contact hadden buiten de gezamenlijke feestjes om.

Nadat Lia tijdens hun lunch in la Tour teruggekomen was van het toilet had Steffi het haar gevraagd.

“Heb jij veel contact met Jasper?”

Lia verschoot lichtelijk van kleur en stamelde over gekke berichtjes die ze elkaar sinds het feest bij Lars over en weer stuurden.

Ze probeerde zich het feest bij Lars te herinneren. Hoelang was dat wel niet geleden? Twee of drie jaar?

“WhatsAppen jullie al twee jaar met elkaar?” vroeg Steffi verwonderd.

“Ja, wat maakt het uit? We sturen elkaar gewoon zo nu en dan een berichtje. Doe niet zo jaloers,” zei Lia.

“Ik ben niet jaloers, maar ik ben verbaasd,” zei Steffi. “Want als jullie zoveel tekstberichten sturen, waarom weet ik dat dan niet? Wat geheimzinnig. Waarover belde hij je dan daarnet?”

“Gewoon,” stamelde Lia. “Waarschijnlijk over morgenavond. We hebben immers met zijn allen afgesproken om een wijntje te drinken bij Pim en Alida.”

“Ik vind het een beetje raar allemaal,” had ze weifelend opgemerkt.

“Hoezo?”

“Omdat jullie er geen van beiden ooit iets erover gezegd hebben,” legde Steffi uit.

“Dat is toch ook niet nodig?” snoof Lia. “Het is gewoon onschuldig.”

Steffi voelde geen jaloezie, iets wat haar niet eens verbaasde, maar wel iets zei over haar gevoelens voor Jasper. Ze vond het gedrag van Jasper en Lia zo stiekem en ze vond het vreemd dat geen van beiden er iets over gezegd hadden. Als het zo onschuldig was zou je het toch juist gewoon kunnen zeggen?

“Ik vind het wat geheimzinnig,” zei Steffi hardop.

“Ach wat,” vond Lia en ze snoof er bij.

Steffi hoorde de scherpste in haar stem.

Later, toen ze naar huis fietste over de markt door het steegje en langs de kroegen, besepte ze dat ze het leven dat ze nu leidde helemaal niet meer fijn vond. Al jaren niet meer. Waarom had ze dat nooit eerder zo gezien? Hoe had ze al die jaren zo blind kunnen zijn? Terwijl ze zich al zo lang eenzaam en verloren had gevoeld. Waarom zag je zoiets zo laat bij jezelf? En waarom begreep ze nu ineens pas dat zowel Jasper als Lia van haar weggleden? Het was anders geworden.